

Rybnik, 15 października 2020 r.

Sygn. akt III Ka 225/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności oskarżyciela Witolda Jańca Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2020r.

sprawy: **P. C. /C./,**

syna E. i J.,

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 5 marca 2020r. sygn. akt III K 709/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 500 (pięćset) złotych.

Sędzia Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 225/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 5 marca 2020 r. sygn. akt III K 709/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	-----	---	---

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
---	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
---	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnej, tj. 178a § 1 k.k. przez przyjęcie, że oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym mimo, że zebrany materiał dowodowy nie pozwala przypisać mu winny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
2.	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z opinii biegłego z zakresu rachunku retrospektywnego, podczas gdy owa opinia miałaby dla sprawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>istotne znaczenie, tj. celem ustalenia prawidłowości badania stanu trzeźwości u oskarżonego i wykazanie czy oskarżony podczas prowadzenia samochodu w dniu 25 stycznia 2019 r. znajdował się w stanie nietrzeźwości oraz ustalenia stanu trzeźwości w chwili przeprowadzania interwencji. Nie przeprowadzenie ww. dowodu miało istotny wpływ na błędne dokonanie ustalonego stanu faktycznego, w którym nie wskazano o której godzinie i jaki stan nietrzeźwości występował u oskarżonego w chwili interwencji, nadto, czy był trzeźwy w chwili prowadzenia pojazdu, czy popełnił wykroczenie czy inne przestępstwo.</p>	
3.	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 337 § 1 w zw. z art. 332 § 1 pkt 2 w zw. art. 410 k.p.k. - poprzez niezwrócenie oskarżycielowi publicznemu aktu oskarżenia do uzupełnienia braku formalnego aktu oskarżenia, w którym nie wskazano dokładnego czasu tj. godzinę popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, dokładnego stanu nietrzeźwości oskarżonego podczas prowadzenia pojazdu i w jakim czasie, dokładnego miejsca popełnionego czynu tj. czy poruszał się pojazdem po drodze publicznej czy innej, jaki odcinek pokonał oskarżony i w jakim czasie. Powyższe uchybienia niewątpliwie przeniknęły do postępowania sądowego, które nie zostały konwalidowane i tym samym miały wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego co doprowadziło do wydania błędnego orzeczenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
4.	<p>Obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p>

	w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku oceny przeprowadzonych badań urządzeniami: Alkosensorem 4 oraz Alkometrem A 2.0.	# częściowo zasadny # niezasadny
5.	Obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy pojawiły się w sprawie istotne wątpliwości dotyczące prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w dniu 25 stycznia 2019r. w stanie nietrzeźwości, z których wynika, że żaden z przesłuchanych świadków podczas rozprawy głównej nie zeznał, aby widział, że oskarżony wsiadł i pojechał samochodem. Naruszenie powyższej zasady pomimo ujawnionych wątpliwości miało istotny wpływ na późniejsze błędne ustalenia faktyczne i w konsekwencji uznania oskarżonego winnym czynu zarzucanego w akcie oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
6.	Obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, iż oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Lp.	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Ad. 1.	Całkowicie chybiony jest zarzut obrazy prawa materialnego z art. 178a § 1 k.k. polegający na przyjęciu, iż oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym mimo, że zebrany materiał	

dowodowy nie pozwala przypisać mu winy. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż oskarżony w dniu 25 stycznia 2019 r. na ulicy (...) w R. prowadził pojazd mechaniczny marki P. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Wynika to wprost z zeznań W. S. i protokołów badania trzeźwości oskarżonego, a także z nagrania monitoringu i wyjaśnień samego oskarżonego. W zasadzie same wyjaśnienia oskarżonego i protokoły badania trzeźwości pozwalają bez jakiegokolwiek wątpliwości ustalić, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu. Znamiennym jest, iż oskarżony wyjaśnia, że widoczną na monitoringu osobą wysiadającą i wsiadającą do przedmiotowego pojazdu (co miało miejsce odpowiednio o godzinie 15:10 i 15:17 jest on i to on przyjechał i wyjechał tym pojazdem z parkingu przed sklepem (...) i poruszał się nim po ul (...). Nadto wyjaśnił, iż gdy wsiadł do pojazdu, co nastąpiło o godzinie 15:17, to pojechał do domu przy ul. (...), a następnie ponownie przyjechał pod sklep (...) do swojej żony. Tym samym biorąc pod uwagę przebyte odległości, oskarżony jeszcze około godziny 15.30, o ile nie później, prowadził samochód (i to zakładając, że w domu nie spędził żadnego czasu). Wedy też zgodnie z jego wyjaśnieniami, będąc już w budynku, w którym znajduje się sklep jego żony i sklep (...) wypił 400 ml wódki (przy czym w protokołach badania stanu trzeźwości wskazał, że wypił 4 piwa, co już podważa wiarygodność jego wyjaśnień) i udał się do sklepu żony gdzie wkrótce przybyli Policjanci. Przy czym pierwszemu pomiarowi trzeźwości oskarżony został poddany o 16.08 i najpóźniej około tej

godziny w jego organizmie stężenie alkoholu osiągnęło szczyt, gdyż każdy następny pomiar trzeźwości poczynając od 16:31 odnotowywał coraz to niższe stężenia alkoholu, co świadczy o tym że najpóźniej o 16:31 oskarżony był już w fazie wydalania alkoholu z organizmu, która jest poprzedzona fazą wyrównywania stężenia, która trwa od 5 do 20 minut. Natomiast faza wchłaniania alkoholu trwa od 30 minut do 1,5 godziny, przy czym przy stężeniu na poziomie 1 promila czas wchłaniania trwa znacznie dłużej niż 30 minut. Biorąc zatem pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy i kierując się wyjaśnieniami oskarżonego, należałoby przyjąć, że pomiędzy 15.30 a 15.55 (kiedy to funkcjonariusze udali się na ulicę (...) na skutek zgłoszenia żony oskarżonego) oskarżony zdążył zaparkować, wysiąść z samochodu, wypić 400 ml wódki i przyjść do sklepu żony, natomiast skonsumowany przez niego pomiędzy godziną 15.30, a 15.55 alkohol zdążył wchłonąć się mniej więcej do godziny 16.08 i osiągnąć maksymalne stężenie. Oczywistym jest, iż ta wersja zdarzeń jest całkowicie niemożliwa. Po prostu w tym czasie, przyjmując zresztą najkorzystniejszy dla oskarżonego a jednocześnie niezwykle mało prawdopodobny rozkład w czasie zdarzeń, niemożliwym jest, by oskarżony po opuszczeniu auta spożył alkohol, który wchłonąłby się mniej więcej do godziny 16.08 osiągając o tej godzinie stężenie 1,04 mg/l. Wyjaśnienia oskarżonego zatem słusznie Sad Rejonowy ocenił jako nieprawdziwe zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zresztą należy zwrócić uwagę że oskarżony nie poinformował funkcjonariuszy policji którzy

	<p>przeprowadzali badanie, że alkohol (i to wódka) został spożyty po przyjeździe pod sklep (...).</p>	
<p>Ad. 2.</p>	<p>Niezasadna jest obraza przepisów postępowania, która mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu z opinii biegłego z zakresu rachunku retrospektywnego. Dowód z takiej opinii był zbędny i nic nie wnosiłby do sprawy, gdyż okoliczności mające nim zostać wykazane wynikają wprost ze zgromadzonego materiału dowodowego, do interpretacji którego nie jest wymagana wiedza szczególna, a jedynie powszechnie znane (zwłaszcza sądowi orzekającemu w sprawach karnych) i dostępne wiadomości oraz podstawowe doświadczenie życiowe.</p>	
<p>Ad. 3.</p>	<p>W niniejszej sprawie nie zachodziła konieczność zwrócenia oskarżycielowi publicznemu aktu oskarżenia do uzupełnienia braku formalnego aktu oskarżenia, w którym nie wskazano dokładnego czasu tj. godzinę popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, dokładnego stanu nietrzeźwości oskarżonego podczas prowadzenia pojazdu, dokładnego miejsca popełnionego czynu tj. czy poruszał się pojazdem po drodze publicznej czy innej, jaki odcinek pokonał oskarżony i w jakim czasie. Wskazywane przez skarżącego okoliczności nie stanowią niezbędnych elementów opisu zarzucanego czynu i nie są okolicznościami, których ustalenie i zawarcie w opisie czynu jest niezbędne dla przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego</p>	

	<p>mu czynu lub ustalenia, iż zarzucany czyn wypełnia znamiona przestępstwa. Dla zaistnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. koniecznym jest prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, co zostało wykazane i znajduje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Opis czynu przypisany oskarżonemu odzwierciedla wszystkie niezbędne znamiona występku z art. 178a § 1 kk.</p>	
Ad. 4.	<p>Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie przez sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku oceny przeprowadzonych badań urządzeniami: Alkosensorem 4 oraz Alkometrem A 2.0. Przecież w uzasadnieniu wyroku sąd I. instancji podał, iż dowodem wskazującym na sprawstwo i winę zarzucanego oskarżonemu czynu jest dokumentacja zawarte na kartach 2-5 akt sprawy, a więc właśnie protokoły badań stanu trzeźwości urządzeniami Alkometr A 2.0. oraz Alkosensor 4 oraz świadectw wzorcowania tych urządzeń. Protokoły badania stanu trzeźwości są jasne, precyzyjne i jednoznaczne. Dowód ten nie tylko nie wymaga jakiejś szczególnego omówienia, ale w zasadzie trudno w ogóle dokonywać jego analizy, gdyż wyniki pomiarów oraz data i godziny ich wykonania są jednoznaczne i mówią same za siebie. Odnosząc się do twierdzenia obrońcy, iż powtórne badanie Alkosensorem winno zostać wykonane 15 minut po pierwszym, a kolejne badanie Alkometrem niezwłocznie po poprzednim, należy stwierdzić, że nie są to normy wynikające z Rozporządzenie Ministra Zdrowia</p>	

I Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie. Rozporządzeniem tym w § 3 ust. 3 w zw. z § 3 ust. 1 pkt 2 podano jedynie, że w przypadku uzyskanie na urządzeniu typu Alkosensor wyniku ponad 0,00 mg/dm³, należy dokonać drugiego pomiaru po upływie 15 minut, co po pierwsze jest wskazaniem orientacyjnym, a po drugie wprost wynika z niego tylko to, że ponowne badanie należy wykonać właśnie po upływie 15 minut, a nie konkretnie w owej 15 minucie. Skoro ponowne badanie urządzeniem Alkosensor zostało wykonane 23 minuty po pierwszym badaniu, to zachowano wszelkie standardy wprowadzone przedmiotowym rozporządzeniem. To samo dotyczy badania trzeźwości wykonane urządzeniem Alkometr. Zgodnie z § 4 ust. 2 w zw. z § 3 ust. 1 pkt 1 przedmiotowego rozporządzenia w przypadku badania stanu trzeźwości urządzeniem typu Alkometr, należy niezwłocznie dokonać drugiego pomiaru (wbrew twierdzeniom obrońcy rozporządzenie to nie wskazuje, by kolejne pomiary miały się odbywać w odstępie nie dłuższym niż 3 sekundy, co jest zresztą niemożliwe, gdyż funkcjonariusz jest zobowiązany do zapisania wyniku pomiaru bezpośrednio po jego wykonaniu. Natomiast nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie drugie pomiary Alkometrem były wykonywane niezwłocznie po pierwszych. Drugi pomiar nastąpił po pierwszym w przeciągu minuty, a zatem niezwłocznie. Tym samym zbędnym było już wykonywanie trzeciego i czwartego pomiaru. Natomiast już na marginesie należy wskazać,

	<p>iż trzeci pomiar został wykonany o 17.08, a biorąc pod uwagę wyniki wszystkich pomiarów, należy uznać, iż wpisanie godziny 17,39 jako czasu czwartego pomiaru stanowi oczywistą omyłkę pisarską, gdyż pomiędzy trzecim i czwartym pomiarem stężenie alkoholu o oskarżonego spadło zaledwie o 0.01 promila, co stanowi taki sam spadek jak w przypadku pierwszego i drugiego pomiaru wykonanych w odstępie minuty, natomiast spadek stężenia alkoholu u oskarżonego pomiędzy drugim i trzecim pomiarem, tj. w czasie 35 minut wynosił 0,12 promila. Oznacza to, iż czwarty pomiar został wykonany nie o 17,39, a najprawdopodobniej o 17.09.</p>	
Ad. 5.	<p>Oczywiście całkowicie chybiony jest zarzut obrazu przepisu z art. 5 § 2 k.p.k. mający polegać na rozstrzygnięciu występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Sad I. instancji nie rozstrzygnął żadnej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, gdyż po prostu prawidłowo wykonana analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozostawiała takich niedających się usunąć wątpliwości.</p>	
Ad. 6.	<p>Niezasadny jest zarzut obrazu przepisów postępowania z art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, iż oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym. Jak już wskazano w punkcie Ad. 1 prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, dokonana w oparciu o wskazania wiedzy, reguły prawidłowego rozumowania oraz doświadczenie życiowe, nie pozostawia wątpliwości,</p>	

	<p>iz oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Nie sposób zatem zarzucić, iż sąd I instancji dokonał dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Ocena zebranych w sprawie dowodów dokonana przez Sąd nie zawiera w sobie błędu i nie jest w żadnym razie oceną dowolną, ponieważ poparta została wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.</p>	
Lp.	Wniosek	
1.	<p>Zmiana zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu, w tym kosztów ustanowienia w sprawie obrońcy w postępowaniu odwoławczym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
2.	<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Lp.	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
1.	<p>W świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym jest, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.. Sąd odwoławczy podziela wszelkie ustalenia sądu I instancji zarówno w zakresie sprawstwa, jak i winy oskarżonego, a także kary środków karnych. Przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola</p>	

	<p>instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie sąd I instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obraży prawa procesowego, czy też prawa materialnego. Oczywiście w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze. Rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku lub postępowanie przed sądem I instancji nie były dotknięte jakimikolwiek błędami, wadami lub uchybieniami, które wymagałyby korekty lub konwalidacji.</p>	
2.	<p>Z tych samych względów wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I. instancji do ponownego rozpoznania, jest niezasadny.</p>	

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wszystkie rozstrzygnięcia wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 5 marca 2020 r. sygn. akt III K 709/19.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

<p>W świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym jest, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.. Sąd odwoławczy podziela wszelkie ustalenia sądu I. instancji zarówno w zakresie sprawstwa, jak i winy oskarżonego, a także kary środków karnych. Przeprowadzona przez sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie sąd I. instancji mógł dopuścić się błędnych ustaleń faktycznych lub obrazy prawa procesowego, czy też prawa materialnego. Oczywiście w niniejszej sprawie nie zaistniały żadne bezzwzględne przyczyny odwoławcze. Rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku lub postępowanie przed sądem I. nie były dotknięte jakimikolwiek błędami, wadami lub uchybieniami, które wymagałyby korekty lub konwalidacji.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
	<p>-----</p>
<p>Koszty Procesu</p>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II. Instancję w kwocie 500 złotych oraz obciążono go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

PODPIS

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska